JOCUL CU SFERE

DIMITRIE LUPU

Dowded şedea în fotoliul de pe terasă, moţăind. Soarele abia scăpătase după orizont şi seara începuse a se înstăpîni peste fire maiestuoasă şi blîndă. Dowded era obosit şi satisfăcut; în ziua aceea încheiase patru contracte pentru firma la care lucra.

— Tată! scînci Deda undeva în casă. Ia uite la Ded!

Patru contracte, îşi continuă Dowded gîndul, îi asigurau bunăstarea familiei pentru o perioadă destul de îndelungată, avea deci timp să se odihnească în voie, fără a-şi stoarce mintea, fără a se perpeli în căutarea unei idei, a unui expedient. Gîndul acesta trebuia savurat pe îndelete; dacă ştiai cum să-l apuci şi să ţi-l însuşeşti, erai un om făcut; conţinea în el toată energia viitoarei acţiuni, toată puterea de a reuşi încă o dată şi, mai presus de toate, conţinea acea dulceaţă unică, atotcuprinzătoare care era sarea şi piperul vieţii.

— Tată! Ded strică iar jocul!

Vocea Dedei crescuse cu o octavă şi devenise foarte plîngăreaţă. Dowded se văzu nevoit să iasă o clipă din starea sa de graţie, pentru a face ordine:

— Ei-ei! mormăi. Ded!

Porcăriile astea de jocuri moderne. Toate casele erau pline de ele şi toţi părinţii se plîngeau de perisabilitatea lor! Copiii însă erau înnebuniţi după ele. Pierdeau ore şi ore lustruindu-le, învîrtindu-le, demontîndu-le şi făcîndu-le la loc. Deda era un copil cuminte, prea cuminte chiar. Rochiţele ei erau întotdeauna curate şi îngrijite, bine întreţinute şi păstrate, şi la fel arătau toate obiectele peste care era ea

singură stăpînă. Dar Ded… Oh, mai bine să nu te gîndeşti la asta!

Cineva, un drac la fel de împeliţat ca şi el, desigur, îl învăţase acolo, la şcoala pentru biologi pe care o urma, să iradieze sfera a cincea a jocului, cea de metanicat, cu prizerul pentru mesaje. Curios, dar toate radiaţiile acelea dure care ar fi trebuit să distrugă germenii bactericizi…

— Tată! Ded a sfărîmat o sferă! O să sfărîme tot jocul! Te rog, tată!

Nu, asta era prea de tot; Ded nu avea nici un pic de dragoste pentru surioara lui, nici un pic de milă. Era în stare să o chinuie oricît numai să se poată lăuda mîine la şcoală că şi lui i-au reuşit experienţele, şi bacteriile de pe sfera sa de metanicat au suferit mutaţii genetice care…

— Tată! Te rog, tată!

— Vin, vin acum! mormăi Dowded. Vin acum.

Se desprinse cu părere de rău din îmbrăţişarea fotoliului şi pătrunse în casă. Lîngă masa lungă din salon se desfăşura exact scena pe care şi-o închipuise el. Deda, cu mînuţele încleştate pe postamentul jucăriei, plîngea, iar Ded, atent doar la ceea ce se petrecea pe micuţele sfere, o împingea înapoi cu dosul palmei.

— Ded! zise cu falsă asprime în glas Dowded, nu ţi-e ruşine să o necăjeşti astfel pe surioara ta? O ridică în braţe pe micuţa Deda. Ei, ia să vedem noi de ce plînge fetiţa tatei.

— Ded! Ded! strecură ea printre suspine. Gîndăceii lui au sfărîmat cea mai frumoasa sferă a jocului şi-au fugit pe celelalte sfere acum. Spune-i să-i omoare, tată, or să strice tot jocul!

— Cum aşa? spuse liniştitor Dowded. Îs numai nişte gîngănii, acolo!

— Nu, nu-s gîngănii, sînt drăcuşori răi, foarte răi! se aprinse fetiţa. Întinse mîna şi culese un mic fragment de metanicat dintre

cele care rămăseseră să se rotească în virtutea inerţiei pe fosta orbită a celei ce fusese a cincea sferă a jocului: ia uite ce-au făcut! Ia uite ce-au făcut! Spune-i să-i omoare, tată!

Lui Dowded îi trecu prin minte un gînd trăznit despre lumile secundice, însă şi-l alungă imediat, plin de înfiorare.

— Cum, cum au distrus sfera? întrebă jucîndu-şi vocea în falset.

— Ded zice că prin fisiune atomică.

Dowded se aplecă asupra jocului acela cu sfere rotitoare despre care reclama spunea că ajută la dezvoltarea aptitudinilor matematice ale copiilor. Îşi extrase ochelarii din buzunarul halatului. Aşa imaginile micilor vieţuitoare erau mult mai clare. Sfera a treia colcăia de ele ca un viermar.

— Pe sfera a patra şi a şasea au murit, anunţă Ded. Vorbea rece, preocupat doar de evoluţia experienţei sale.

— Da, dar pe a treia n-au murit, scînci Deda. Au să strice tot jocul pînă la urmă, ştiu eu!

Dowded clătină din cap în felul acela care poate însemna orice şi nimic în acelaşi timp. Deda interpretă acest gest în felul său.

— Spune-i să-i omoare, tată!

Gîngăniile acelea minuscule, observă Dowded, aveau simţul geometriei înnăscut, pare-se. Schimbau cu repeziciune faţa celei de-a treia sfere, unde, evident, condiţiile de viaţă le erau propice, o modelau după interesul sau placul lor.

— Cînd ai iradiat sfera de metanicat, Ded?

— Cînd am venit de la şcoală, imediat după ce am stat la masă.

— Zăău? Dacă o ţin tot aşa, curînd n-o să mai rămînă nimic din jocul vostru. Are dreptate Deda. Sînt nişte drăcuşori tare nesăbuiţi.

— Ce-i, Dawd? întrebă Lou Dowded apărînd în pragul salonului. De ce plînge Deda?

— Nu-i nimic, dragă. Ded a făcut experienţe pe una din sferele

jocului.

— Oh! Porcăriile astea de jocuri cu sfere! Cei de la fabrică n-ar fi trebuit să dezvăluie trucul cu iradierea sferei a cincea. Bineînţeles că nici un băiat nu rezistă tentaţiei de a vedea lucrul ăsta cu ochii lui.

— Crezi că a lor a fost ideea?

— Ba cred că fabrica nici n-a pus jocul în vînzare pînă n-a descoperit şmecheria cu iradierea metanicatului, surîse Lou Dowded. Am să cumpăr şi eu cîteva acţiuni de-ale lor. Apoi, ceva mai severă, către Deda: încetează şi tu o dată cu smiorcăiala! De cîte ori ţi-am spus să nu-l mai necăjeşti pe tata cînd se odihneşte, copil rău ce eşti! Vino cu mine la bucătărie.